

ЗМІСТ

Акrostих	3
Божий приклад.....	4
Чому люде лихі?	5
Діяч	8
Дума-цяця	9
Думка	11
Дві планети	13
Ельдорадо.....	16
Герострат	19
Горе поета.....	27
Як то весело жить на Україні.....	29
Ідеальний публіцист	32
Істино руські заслуги	33
Катам.....	35
Міністерська пісня	36
Мрія бюрократа	39
Над руїнами	40
На печі	42

На роковини смерті Шевченка	45
На смерть Лесі Українки	47
Найдорожча перлина.....	48
Непевність	49
Невдячний кінь.....	50
Не вмере поезія.....	52
Новий лад	54
Патріот Іван.....	56
Патріоти	58
Переможець	60
Поет-віршошкряб	62
Посвята	64
Слова і думки.....	65
Сміливий чоловік	67
Сон	69
Сонети	71
Свобода	73
Україна	75
Україні.....	77
Українська мова	81
Вечірня пісня.....	83
Весняні пісні.....	85
Заспівав би я.....	88
Зорі	89

Зимовий діалог.....91

Елегії..... 94

Володимир Іванович Самійленко
(біографія)..... 100

У мене є одне кохання,
Котре не зраджу я вовік;
Росло воно не день, не рік,
А і зо мною виростало
І квіткою рясною стало...
Не одцвіте моє кохання,
А буде в серці до сконання.

Божий приклад

«Працюй, Іване, — пан казав, —
І не вважай на втому:
Від бога нам такий закон
В його письмі святому.

Адже ж сам бог шість днів робив,
Поки скінчив роботу,
Спочив же тільки в сьомий день
Від праці та клопоту».

Іван спинивсь на борозні:
«То річ, мосьпане, друга!
Одне — творити язиком,
А друге — перти плуга.

Але за прикладом святим
Я радий поспішати;
Скажіть же, що робив господь
В день осьмий і дев'ятий?»

Я довго-довго міркував,
Чого-то в світі стало,
Що так багато є людей,
А добрих з них так мало.
Що вже не жди від їх добра,
А всякої напасти,
Що на 'дного, що вміє дати,
Є сто, що вміють красти.

Чого ми бачим скрізь війну,
А не братерську спілку,
Чого ми любимо пити кров
Ще більше, ніж горілку.
Я зрозумів усе, як став
Святе письмо читати,
Щоб зрозуміти й ви могли,
Ось точні вам цитати.

«Створивши світ, подумав бог
Про створення людини,
І от узяв та накопав
Пудів з чотири глини,
І, замісивши з кізяком,
Як для обмазки хати,
Зліпив Адама й під тинок
Поставив просихати.

А як здалось, що він просох,
Дмухнув у нього душу,
Тоді в садок едемський свій
Пустив його під грушу».
Як можна бачить вам із цих
Подробиць історичних,
У справі цій не обійшлося
Без помилок технічних.

Найперше: нащо вжив творець
Звичайну жовту глину,
Коли він легко міг найти
Багато каоліну;
По-друге, глину з кізяком
Який гончар замісить?
Якби якийсь таке зробив,
Його б могли повісити.

Нарешті, необачно й те:
Вдихати дух у форму,
Не пропаливши на огні
Її як треба, в норму.
Адам розсохся вже, як ждав
Фабричної ще марки,
Тоді ж із його дух святий
Геть вилетів крізь шпарки.

Лишилися глина та кізяк
Основою людини,
Тому-то люди по цей час
Не ліпші від скотини,
І через те душа людська,
Від першої минути,
Не божеством, а кізяком
Довіку буде тхнути.

Діяч

Я працюю весь вік для народу
(Якщо маю вигоду).
Полягти я для його готовий
(На перині пуховій).
Я — підпора громадського ладу
(Поки маю я владу).
Людям силу даю тільки певним
(Небожатам і кривим).
Всіх караю лихих і нечистих
(Ворогів особистих).
Я митець на закони державні
(Переписую давні).
Для проектів меткі в мене руки
(Без допомоги науки).
На війні ж я сміліший за Гонтю
(Тільки б далі від фронту...).

Чи є в світі молодиця,
Як та Дума чорнолиця?
Бережіться, добрі люде, —
Всім тепера лихо буде.
Дума серце, Дума любка,
Дума патрана голубка,
Дума смирна, як ягничка,
Дума цяця-молодичка.

Гей, суспільності вершечки,
Поживайте пиріжечки,
І казенні, і приватні,
Смачні, теплі, ще й безплатні.
Попоївши, спіть у просі;
Вам нема страху в запросі,
Не насупить свого личка
Дума цяця-молодичка.

А Грицьки, Стецьки й Омельки
Вже не прагнуть хай земельки:
Всі ж вони в земельку ляжуть,
А коли лягать — їм скажуть.
Що там плата заробітня,
Поки є полова житня;
«А нема, то й те дурничка», —
Скаже цяця-молодичка.

Хай собі живуть і хлопи,
Сіють, жнуть, кладуть у копи,
А поїсти й ті зуміють,
Що не жнуть і що не сіють.
Дума дасть нові закони,
Добрі кари й заборони,
Ощастить нас невеличка
Дума цяця-молодичка.

І не буде вже кричати
Наша третя, наша мати.
Як розмови час настане,
На міністрів тільки гляне!
Ті ж нам зроблять і без мови
Всі спасенні постанови,
І на згоду, як телічка,
Мекне цяця-молодичка.

(На смерть Трохима Зіньківського)

О, бідний, бідний краю мій!
Як мало маєш ти надій;
Але й вони одна по одній — все зникають.
Твої найкращії сини
Або живуть для чужини,
Або як вірні, то не живши помирають.
Нема добра з дітей твоїх:
Дарма благі заміри їх,
Бо наче фатум злий нависнув над тобою.
І тих, хто вірним був би ввік,
Він наче загодя прирік
На скору смерть без боротьби, без бою,
Щоб не лишився ні один,
Хто б захотів твоїх руїн,
Хто б захотів тебе з занепаду підняти;
Хто б щиру працю положив,
Не боячися ворогів
І не ждучи за подвіг благородний плати!..

Ох! Не багацько тих у нас,
В кого святий огонь не згас
І в серці жевріє незрадливе кохання!
Чи вже ж і той огонь горить,
Щоб тільки блиснути на мить
І освітить собі хвилину погасання?!
І смерть бере в нас силоміць
Їх щирість думки й серця міць;
І, замість подвигів, — їх доля — домовина!..
А ми, вже поховавши їх
Та придивившись до живих,
Дізнаємо, кого втратила Україна!!!